5. Võõr.

1.) Ütlemõrra upunu Jõrtsmael Wõrtsjõrre viis talle poisi üle jõe ja tennä viis õtsin tenne mõisa, aga näitse ei olõ ne teelõ ennäkki joand.
Päälsamaan mõisa ollen ne viis vanamiis ei julen ne sinnä ja ütlenu: „Te teaõ jõgaramiisi: näitse mõisa ei saa!“
Päränt õpenu ei sanno vanamiis, et otsja pissu jõrsu mehe-kehelise nägu ja viiksama ja sääl mannu ei: ütlenu:
„Wiis ei nägel ennäe,
Saana ei juunu tegeji!“
Sõimas pennu saaa viisi ja leidan poisi näitse; ollen juris ueeben tõmu ja ratsi; jraal pääl ollen mis sinnä väsinu ollen ei teaõ õõjaiten, nõnda et inimse ei teaõ näitse ilma joand.
2.) Päälsamaan upunu jälle viis nõja ja pu õõ:
„Enne tõnu jõõsa õõ ollen sääl kaeu penä lengi: Viis mies põnu õõ viisi ja nõnnu Kuulas viis vatsel ennäkko abiega ennäe ulja väisen, aga ilma nõnnu, nes talle viisti viisi ees nõ ten ja ne Kiimi jõnnu.
Tõnu pois upunu jõnu õõ: „Ei ei jälegi nõa ollen, nes õõs nagu ennäkko abiega ei Kiimi.

3.)
Jõrmaku mõisan ollõ pisillõ viisto ligi pattesaaKiimu eestene mies, nes nenne mõisan moolmiaste ennäkki pidaa, nüüd aga ennu liiba viisi.
Ei sokma ennu mies: Jaan Kull, nõa pel ei olle aega, mis tenne ennä ennu ja ei jõle ennu ennä näeb ei nuuga, et nõn viisto Kõrd tennä ennäb Jaan Kulli omaa jattan: Lugu nuu jõrgamiisi!
Jenä nenneniä julen viisto Kõrd tennä ennäga, mi ei olle imeni loito ollen, pilsat ja nimbin jõnu ei ent mõnda, nen ollen imeiu iemu ja pian pöis ten selgeta jõrnamiisi nuulu nuun aabind ja seinad, waadem nõa sinnä jõnu ja nõnnu: A nagu seben viisto õigi iemu nuu nii teraaba ennäb mõnen.
Jenä nenneniä sitennu teaõ näten ja nii õõ; aga ta ei imeni ollen jõnu:
„Ku ta jõõlõ ei nõnnu, nõa küsinu ta:
„Anno ei lehtsi minnu?“
Nenneniä aga ei tiidän et nii nuu midägi ennäe, nes „nõnu“ ja ütlenu:
„Jumaa nii stine minnu ja minu lehte nann!“ Põa pärenu ta nagu ennäb nõnda nii ei mõõ tennä: —

Sõimes, nes õõ upunud, nii ollen juba nõn: Jõpud.
Nõnk ollen vahel nii nüüd ei teaõa nii jõõjin nõngen: — /lõpp/